

være forberedt paa at overvinde disse Banffeligheder, eftersom det jo dog ved Forordningen af 1840 er tilladt ogsaa for Dppebørslerne til de kongelige Kasser at stille Panteobligationer som Sikkerhed, eftersom de offentlige Stiftelser ligeledes antage saadanne som Sikkerhed. Man maa i paakommende Tilfælde kunne sælge dem ved Auction, og, skulde det da virkelig skee, at man ikke fik det fulde Beløb, om hvilket der er Spørgsmaal, ind for Obligationerne — jeg skal dog i Forbigaaende bemærke, at Obligationerne jo meget ofte ville lide paa et meget større Beløb end det, som de staae som Sikkerhed for —, saa vil der derved ikke skee Andet og Værrer, end hvad der skeer, naar man skal sælge kongelige 4 pCt. Obligationer, der staae som Sikkerhed, paa Børsen; thi, sælger man af dem et Beløb, der staaer som Sikkerhed for 10,000 Rd., saa faaer man kun 8,300 Rd. derfor. Jeg kan saaledes ikke troe, at det virkelig vil være forbundet med nogen Banffelighed at benytte den Lettelse for Kassebetjentene, som mit Forslag tilfigter, og jeg vil derfor paany anbefale det ærede Thing at lade Forslaget gaae videre.

Krieger: Det forekommer mig lidt underligt, om denne Forhandling udelukkende skulde føres mellem den ærede Forslagsstiller og den høitærede Finantsminister, og jeg skal derfor blot tillade mig med et Par Ord at sige, at jeg ikke kan Andet end ganske slutte mig til, hvad den ærede Finantsminister har udtalt. Den nuværende Lov fører til det praktiske Resultat, som jeg troer er det rigtige, at faste Eiendomme ikke bruges til Pant i det her omhandlede Tilfælde. Den Bet, hvorigjennem det naaes, kan jeg lidt underligt ud, men det er dog ikke vor Opgave, at vi her skulle tage fat paa enhver gammel Lov, der ved nærmere Eftersyn kan see lidt besynderligt ud. Hvad selve Administrationens Fordring angaaer, nemlig ved den Art Sager, om hvilke der her er Spørgsmaal, ligeoverfor sine egne Embedsmænd at maatte bestemme, hvilken Art af Sikkerhed den vil kræve, da forekommer det mig at være en billig Fordring. Er der noget Sted, hvor Lovgivnings-

magten ikke skal udøve Tvang paa Administrationen, ikke skal paatvinge den Noget, som den selv modsætter sig, saa er det virkelig ved Bedømmelsen af Forholdet mellem den overordnede Bestyrelse og de Kasseembedsmænd, som der er Spørgsmaal om. Jeg forstaaer overmaade godt det Standpunkt, hvorpaa Administrationen staaer, og jeg vilde finde det urigtigt, om Lovgivningsmagten der vilde udøve Vold imod Administrationens Betragtning.

David: Jeg kan henholde mig til den Erklæring, som den foregaaende Taler har afgivet; jeg maa i denne Sag ganske slutte mig til Finantsministeren, og jeg skulde saaledes ikke have taget Ordet, skjøndt jeg havde begjæret det, hvis jeg ikke havde et Par Oplysninger, som jeg troer at burde tilføie, fordi jeg meget godt erindrer de Forhandlinger, der fandt Sted, og hvort jeg ogsaa deeltog, førend Anordningen om Kassevæsenet den 8de Juli 1840 udkom. Det er fuldkommen rigtigt, som den ærede Finantsminister har udtalt, at de roestidske og de jydskke Stænder stode paa et forffjelligt Standpunkt med Hensyn til den Sikkerhed, som Staten skulde forlange af sine Dppebørsbeljente, og at den Affattelse, som Anordningens § 2 fik, egentlig var et Compromis, paa hvilket de roestidske Stænder gif ind med den Ferudsøelse og under den Forudsætning, at der aldrig vilde blive gjort Brug af disse Obligationer i faste Eiendomme, fordi Hartkornet af Bøndergods, saaledes som den ærede Forslagsstiller selv udhævede, var taxeret til 35 Rd., og Selvetergodset, naar jeg ikke tager feil, ikke var taxeret til mere end 100 Rd. pr. Td. Hartkorn, muligtis endog mindre. Men hvad jeg i Særdeleshed vilde tillade mig at gjøre den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, er, om virkelig en Forandring i § 2, naar den skulde tilfredsstille billige Fordringer ogsaa fra Kassebetjentenes Side, ikke burde gaae videre, end han har bragt i Forslag. Det er sikkert en Undersøgelse værd, men iøvrigt en Sag, hvorpaa Administrationen maa have den største Indflydelse, om man ikke kunde tage imod anden Sikkerhed end kongelige 4 pCt. Obligationer; men naar man